

διαιρεῖται δυσὶ διαφοραῖς· ἀνάγκη ἄρα τὸ γένος τοῦλαττον ἔχειν δύο εἶδη.

Πρὸς τοῦτο τὸ ζήτημα κοινῶς λέγεται, δτι τὸ γένος, δσον πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν ὑπαρξίν του γένους, δύναται σώζεσθαι ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει· ἀλλ' δσον πρὸς τὸν τοῦ γένους λόγον, φασὶ τὸ γένος μὴ δύνασθαι σώζεσθαι· ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει.

Ἄλλα τις λεπτὸς διδάσκαλος εἴπει δεῖν ἀλλως λέγειν· φησὶ γάρ τρία πρὸς τοῦτο τὸ ζήτημα· πρῶτον, δτι τὸ γένος, δσον πρὸς τὸν λόγον του γένους, δύναται σώζεσθαι ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει, μᾶλλον δὲ καὶ ἐν ἐνὶ ἀτόμῳ· ὁ γὰρ λόγος του γένους λαμβάνεται ἐκ τινος ἰδιότητος φαινομένης, ὥσπερ 10 ὁ λόγος του ζῷου ἐκ τῆς του αἰσθάνεσθαις καὶ κινεῖσθαις ἰδιότητος· αὕτη δὲ ἰδιότης δύναται σώζεσθαι ἐν ἐνὶ μόνῳ εἶδει· καὶ ἔτι ἐν ἐνὶ ἀτόμῳ· καὶ ἐνὶ γάρ τουλάχιστον περισωθέντος ἀνθρώπου, του Σωκράτους τυχόν, σώζειτο ἀν τὸ αἰσθανόμενον καὶ κινοῦν, ὥστε καὶ ὁ λόγος του γένους σωθῆσεται, καὶ ἐπομένως αὐτὸ τὸ γένος. δεύτερον, δτι τὸ γένος, δσον 15 πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον τῷ του γένους ὄνοματι, σώζεται ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει· ἐπιφέρει· γάρ τουνομα του γένους, οὐ τὰ εἶδη αὐτοῦ· ἡ γὰρ ἀν του γένους κατηγορούμενου ἐνὶ εἶδους, κατηγορεῖτο ἀν καὶ τὸ ἔτερον εἶδος κατὰ του εἶδους, καὶ οὗτως ἡν ἀληθής αὗτη ἡ κατηγορία, δτι δ ἀνθρωπός ἐστιν ἴππος, ὥσπερ δτι δ ἀνθρωπός ἐστι ζῷον. Οὐκ ἄρα ἐπιφέρει τὰ εἶδη τὸ 20 ζῷον, ἀλλὰ σημαίνει τι ἡθροισμένον ἐκ τῆς ὕλης καὶ του εἶδους ὑπὸ τῷ λόγῳ, φῶ ἐστιν αἰσθανόμενον καὶ κινούμενον· ἐκαστον γὰρ εἶδος του ζῷου 25 δ. 37 ἐστιν ἡθροισμένον τι ἐξ ὕλης καὶ εἶδους ἔχον | ἐν ἔαυτῷ τὴν αἰσθησιν καὶ τὴν κίνησιν, ὥσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν ἀλλων. Τοῦτο τοίνυν τὸ ἀθροισμα τὸ ἐν τῷ εἶδει δλον ἐστὶν ἀρχὴ τῆς ἰδιότητος ἐκείνης τῆς φαινο- 30 μένης, ἐξ τοῦ δ του γένους λόγος λαμβάνεται, καὶ τοῦτο δλον τῷ ὄνοματι του γένους σημαίνεται· καὶ διὰ τοῦτο εἴ τι τῷ ὄνοματι του γένους σημαίνεται, σώζεται ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει αὐτοῦ, ὑπὸ λόγῳ μᾶλλον συγκεκριμένῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἀληθῶς κατηγορεῖται· τὸ γένος κατὰ του εἶδους τῷ πρώτῳ τρόπῳ του καθ' αὐτό. Τρίτον, δτι δσον πρὸς τὸ πρᾶγμα δπερ δύναται 35 ταῦτα εἶναι· τῷ ἐπιφερομένῳ ἡ σημαίνομένῳ τῷ του γένους ὄνοματι, οὐ σώζεται· ἐν ἐνὶ μόνον εἶδει· τὸ γένος· ἡ γὰρ ὑπόστασις ἐκείνη, οὐ δ λόγος του γένους ἀποδίδεται, εἰσὶ πολλὰ εἶδη· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ του Φιλοσόφου ἐν τῷ ἐρεύνῳ τῆς Φυσικῆς, δπου φησὶν δτι λανθάνει πολλὰ ἐν τοῖς γένεσι, καὶ διὰ τοῦτο φησὶ μὴ γίνεσθαι περὶ τὸ γένος συγκρίσεις. Τὸ 40 δ' αὐτὸ δείκνυται· καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ὑστέρων, δπου φησὶν δτι ἐν τοῖς μᾶλλον καθόλου γίνονται αἱ ὅμωνυμαι. Βούλεται τοίνυν δ Φιλόσοφος, ὡς διὰ πάντων ἐστιν ἵστιν, τὸ πρᾶγμα τὸ ὑφιστάμενον ἡ ὑποκείμενον τῷ λόγῳ του γένους εἶναι πολλὰ εἶδη· ταῦτα δὲ οὐ δύνανται σώζεσθαι ἐν

ένι τείσει· οὐδὲ ἄρα τὸ γένος, οἷον πρὸς τὸ πρᾶγμα τὸ ὑφιστάμενον ἡ ὑποκείμενον τῷ λόγῳ τοῦ γένους, δύναται σώζεσθαι ἐν ἐνὶ μόνον εἰδει. Τὸ δ' αὐτὸν καὶ Θεμίστιος βιούλεται ἐν τῷ περὶ ψυχῆς προσιμέῳ, ὅπου φησὶ τὸ γένος σύλληψίν τινα εἶναι εἰτουν ὑπόστασιν, ἀγεν τιγδες ἐνότητος πραγματικῆς συναγομένην ἔκ τιγος λεπτῆς ὄμοιότητος τῶν καθ' ἔκαστα, διμοιότητας καθ' ἔκαστα λέγων τὰ εἰδη· ὥστε καὶ αὐτὸς βιούλεται τὸ ὑποκείμενον ἡ ὑφεστώς τῷ λόγῳ τοῦ γένους εἶγαι πολλὰ εἰδη. Ἀλλὰ ταῦτα οὐκ ἐν δύναται σώζεσθαι ἐν ἐνὶ εἰδει· οὐδὲ ἄρα τὸ γένος τὸ τοιοῦτον.

Τούτων ὑποτεθέντων ἡ στοιχείωσθαι τοὺς λόγους τοὺς εἰς τὸ ἀντικείμενον. Πρὸς μὲν οὖν τὸ παρὰ τοῦ Πορφυρίου λέγομεν, δτ: 10 ἡ διαίρεσις τοῦ γένους ἀληθῶς ἐστιν εἰς πλείω εἰδη, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιτήδειότητα καὶ τῷ πεφυκέναι· κατὰ τὴν ὑπόστασιν μέντοι, καὶ ἐνὸς εἰδους ὅντος μόνον, ὁ λόγος τοῦ γένους στήσεται, καὶ ἴστάμενος ἐν ἐνὶ μόνον εἴδει, | ἐσται πάλιν καὶ οὕτω πεφυκέναι εἶχειν πλείω εἰδη. f. 37^τ

Πρὸς δὲ τῷ παρὰ τοῦ Φιλοσόφου ἐν τοῖς Τοπικοῖς λέγομεν δτ: 15 ἐκείνο ἀληθές ἐστιν, εἰ μήτε εἶχει ἀλλο εἴδος, μήτε δύναται εἶχειν, εἰ μέντοι εἶχει μὲν ἐνεργείᾳ μόνον ἐν εἰδος, δύναται δὲ καὶ πέφυκεν εἶχειν πλείω, καλῶς δύναται εἶναι γένος. Διὸ τοῦτο οὐκ ἔρρωται ὁ λόγος.

Πρὸς δὲ τὸν λοιπὸν λόγον τὸν καὶ γὰς λεγόμενον λέγομεν δτ: 20 οὗτος ὁ λόγος ὑποτίθεται τῷ διαφορὰν προσοῦται τῷ γένει συνίσταν τὸ εἰδος κατὰ τὸ πραγματικὸν εἶναι· τοῦτο δὲ ἐστι Ψεῦδος, διότι ἡ διαφορὰ καὶ τὸ εἰδος καὶ τὸ γένος ταῦταν σημαίνουσιν, τὸ δ' αὐτὸν οὐ συνίστησιν ἔαυτό, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εἶστιν εἶκει σύστασις πραγματική, ἀλλὰ ἡ διαφορὰ προσιεῦσα τῷ γένει συνίστησι τὸ εἰδος κατὰ τὴν ἔννοιαν. Οὐκ ἄρα τὴν μεῖζω εἶκείνου τοῦ ἐπιχειρήματος δεῖ γοεῖσθαι πραγματικῶς, ἀλλὰ πρὸς 25 τὸ εἶναι μόνον τὸ υσερόν. Οὐθεν φαμέν ως, εἰ καὶ μὴ τὴν ἐν ἀτομον ὑπὸ τῷ ζῷῳ, τῇδύνατο ἀν λέγεσθαι, δτ: τὸ ζῷον πέφυκε λογικὸν καὶ θυγητὸν εἶναι, τοῦτο δὲ οὕτως εἶχειν καὶ ἐν τῷ πρᾶγματι οὐκ ἀνάγκη· διθεν εἰ δινθρωπος συστήσεται ἐκ τοῦ ζῷου καὶ τοῦ λογικοῦ πραγματικῶς ως ἐκ μερῶν συνίστωντων αὐτὸν πραγματικῶς, οὐδέποτ' ἀν αὐτῃ ἡ πρότασις τὴν αληθῆς· ὁ δινθρωπός ἐστι ζῷον ἡ λογικόν, ψαπερ οὐδὲ αὔτῃ· δινθρωπός ἐστι σθμα, τῇ· δινθρωπός ἐστι ψυχή, ἀλλὰ μαζλον ἐλέγετ' ἀν ως ὁ δινθρωπός ἐστιν ἐκ τοῦ ζῷου καὶ τοῦ λογικοῦ· τοῦτο δὲ ἀτοπον.

Ἐνταῦθα χώραν εἶχει ζητηθῆναι καὶ εἰ τὸ εἰδος σώζεσθαι δύναται 30 ἐν ἐνὶ μόνον ἀτόμῳ, καὶ δοκεῖ μή, διότι διπερ ἐστιν ἐν πολλοῖς καὶ κατὰ πολλῶν λέγεται οὐ δύναται σώζεσθαι εν ἐνὶ ἀτόμῳ· τὸ δὲ εἰδός ἐστι τοιοῦτον· ἐστι γάρ καθόλου· τὸ δὲ καθόλου ἐν ἐστιν ἐν πολλοῖς καὶ κατὰ

^τ λεπτῆς: ἀμυδρᾶς B, item C, qui après avoir écrit λεπτῆς, met ἀμυδρᾶς marge
17 έχοις BC

πολλῶν λέγεται, ως ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὅστέρων λέγεται. Τὸ εἶδος ἄρα
οὐ δύναται σφύζεσθαι ἐν ἑνὶ ἀτόμῳ.

Ἄλλαξ τούναντίον ὁ ἥλιος, τὴν σελήνην καὶ ὁ φοίνιξ εἰσὶν εἰδη τινά,
καὶ ὅμως οὐκ ἔχουσιν εἰ μὴ μόνον ἀτομον· τὸ δὲ αὐτὸ δείχνυται καὶ διὰ
τοῦ Φιλόσσοφου ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὅστέρων, ὅπου φησὶ περὶ τῆς ἀπάτης
τῆς γενομένης ἐν τῇ λίψει τοῦ καθόλου· φησὶ γὰρ διτι, ἐὰν τὰ εἴδη μὴ
τοῦ ἔχοντον εἰ μὴ, ἐν μόνον | ἀτομον, ἐάν τις ἀποδοίη τοῖς πάθος ἔκεινῳ τῷ
ἀτόμῳ, ἔσται ἀπάτη ἐν τῇ λίψει τοῦ καθόλου. Βούλεται οὐκοῦν ὁ Φιλό-
σσος τὸ εἶδος σφύζεσθαι δύναται ἐν ἑνὶ ἀτόμῳ.

Πρὸς τοῦτο τὸ ζήτημα δεῖ λέγειν, διτι τὸ εἶδος δύναται σφύζεσθαι ἐν
ἑνὶ ἀτόμῳ, διότι ἐν ἔκεινῳ σφύζεται τὸ εἶδος ἐνῷ σφύζεται π.τὸν δ, τι
ἀνήκει πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, καὶ δλη τὴν αὐτοῦ ἔννοιαν· δλη δὲ τὴν οὐσίαν
τοῦ εἴδους καὶ δλη τὴν αὐτοῦ ἔννοιαν σφύζεται ἐν ἑνὶ ἀτόμῳ· ἄρα, καὶ τὰ
ἔξτι. Ἡ μεῖζων ἀφ' ἔκειται φανερός. Ἡ ἐλάττων δείχνυται τῷ τοῦ ἀν-
θρώπου παραδείγματι· εἰ τι γὰρ ἐπιφέρεται τῷ ὄγόματι τοῦ ἀνθρώπου,
σφύζεται ἐν τῷ Σωκράτει, διότι δ ἀνθρωπος ἐπιφέρει σεσωρευμένον τι ἐκ
τῆς ὑλῆς καὶ τοῦ εἴδους, καὶ δ Σωκράτης ἐγκλείει ἐν ἔκειτῷ τὴν ὑλην
τῆς φύσεως καὶ ὀστᾶ, καὶ τὸ εἶδος τὸ ἀνθρώπινον, τις ἐστὶν τὴν ἀνθρω-
πίνην φύγει, καὶ δλη δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου ἐγκλείεται τῷ Σωκράτει,
εἰτε ἀπλή, ἐστιν, εἴτε συνηθροισμένη ἐκ τῆς ἔννοιας τοῦ γένους καὶ τῆς
διαφορᾶς, οἷον τοῦ λογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι.

Ἄλλαξ πρὸς λύσιν τῶν εἰς τούναντίον ἐπιχειρημάτων, τοῦ τε ῥηθέντος
ἐντεῦθι καὶ ἄλλων τῶν δυναμένων λέγεσθαι, δεῖ νοεῖν, διτι τὸ πλήθος
τῶν ἀτόμων ὑπό τι εἶδος ἐστιν ὥσπερ δι' αἰτίαν τελικήν, διότι τὰ ἀτομα
τοῦ τοιούτου εἴδους εἰσὶ φυτά, οὐδὲ δύνανται τῷ αὐτῷ τρόπῳ μετέχειν·
διὸ τοῦτο, ως ὡς διὸ τῆς συνεχοῦς γενέσεως διαμένειν δύνωνται ἐν τῷ
εἶναι, διὸ τοῦτο εἰσὶ πλείω ὑποκείμενα ὑφ' ἐν εἶδος, ως βούλεται ὁ Φιλό-
σσος ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ φυγῆς, ἐν ἔκεινῳ τῷ μέρει ὅπου φησί·
„Φυτάκωτατον δὲ ἔργον“, καὶ τὰ λοιπά. Ἐτέρα δὲ αἰτία ἐστὶ δι' ἥγη
τοῦ τῶν ἀτόμων πλήθος ἐστιν ὑπό τι εἶδος, διότι τὸ τοιούτου εἶδος οὐ
συγίσταται ἐξ δλης τῆς ἰδίας ὑλης, καὶ αὕτη τὴν αἰτίαν ἐστιν ὑλική. Καὶ
ταῦτα τῆς αἰτίας ἀποτεται δ Φιλόσσοφος ἐν τῷ Περὶ οὐρανοῦ καὶ
κόσμου, ὅπου φησί· „Οτι δὲ οὐ δυνατόν ἐστιν εἶναι πλείους
κόσμους“. Ετε γὰρ οὐκ ἐστιν εἰ μὴ ἐν ἀτομον ὑφ' ἐν εἶδος, δλη τὴν ὑλη
τοῦ τοῦτον ὑφ' ἐνδεικτικούς τῆς φύσεως τῆς φύσεως κατελημμένη, κατέτευθεν ἐπεται, εἰτε
πρὸς τὸ εἶναι τι εἶδος λογικὸν ἀρχεῖ | τὸ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ εἴδους, δηλαδὴ
τῆς μορφῆς αὐτοῦ πεφυκέναι εἶναι ἐν πλείοσιν.

Τότε φημι πρὸς τὸν λόγον ἐκείνων, ὃς ἐπεχείρει ἐκ τοῦ ἐνδεικτικοῦ
τοῦ πολλοῦ, διτι τοῦτο διερχεται ἐστιν ἐν πολλοῖς κατὰ τὸ πεφυκέναι
εἰτε τῆς φύσεως τοῦτον ἐπιτηδειότητα ζητεῖ πολλὰ ὑποκείμενα κατ' ἐπιτηδειότητα,

ἀλλ' οὐκ' ἀνάγκη ζῆτεῖν αὐτὸν κατ' ἐνέργειαν· μᾶλλον μὲν οὖν δύναται σφύεσθαι ἐν ἑνὶ ἀτόμῳ. Καὶ τοῦτο τὸ καθόλου ἐν ἑστίν ἐν πολλοῖς, ἀληθές ἔστι καὶ τοῦτο κατ' ἐπιτηδειότητα καὶ τὸ πεφυκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ζῆται πλείω ὑποκείμενα κατ' ἐπιτηδειότητα.

Ζητεῖται ἐπὶ πάσῃ εἰ ὁ λόγος ὁ ἀποδεῖσθεις τῷ γένει, γῆγουν τὸ κατὰ πλειόνων καὶ διαφερόντων τῷ εἶδει. Ἐγώ τῷ τοῦτον ἐστιν κατηγορούμενον, ἐστὶν δρισμὸς τοῦ γένους, η ὑπογράφει. Καὶ δικεῖται εἶναι δρισμόν· τὸ γάρ συγκείμενον ἐκ γένους καὶ διαφορῶν συστατικῶν ἐστιν ὁ δρισμός. Οὕτω δὲ ἔχει ὁ ἀποδεῖσθεις λόγος τοῦ γένους· ἄρα, καὶ τὰ ἔτεῖ. Ἡ μεῖζων φυγερός. Ἡ ἐλάττων διέκοπται τῷ σκοτεῖῳ τοῦ Πορφύρου· τὸ γάρ καθόλου κατηγορεῖσθαι η κατὰ πλειόνων λέγεσθαι ώς γένος λαβῖται, εἴτα τὰ λοιπὰ ώς διαφοράς τέθειται, καὶ διέκρινε τὸ γένος τῶν ὑμαγενῶν.

'Αλλ' εἰς τούναγτίον ἐστιν ὁ Πορφύρος, λέγων δια ὑπογράφοντες ἀποδεῖσθαι τὰ γένη. Βούλεται γάρ τὸν λόγον τοῦτον ὑπογράψειν εἶναι, οὐχ δρισμόν.

'Ετι, δ' Ἀμμώνιος καὶ αὐτίκα τίθησι δι' ἣν ὁ λόγος οὗτος οὐκ ἔστιν δρισμός, ἀλλ' ὑπογράψει. φησὶ γάρ δια οἱ μὲν δρισμοὶ εἰσὶν ἐκ γένους καὶ διαφορῶν, τοῦ δὲ γένους τοῦ γενικωτάτου γένος οὐκ ἔστιν λαβῖται, ὥστε οὐδὲ δρισμόν.

'Άλλαξ δεῖ λέγειν προχείρως, δια τρόπου μὲν τοιαύτην ὑπογράψει, τρόπουν δέ τινα ἔτερόν ἐστιν ὁ δρισμός. 'Ἐπει γάρ οἱ δρισμοὶ αὐτίκας τῶν οὐσιῶν εἰσὶν, ώς ἐν τῇ Μετά τὰ φυτακὰ ὁ Φιλόσοφος διέκοπται, η δὲ ἐπίνοια τοῦ γένους οὐκ ἔστιν οὐσία, ἀλλὰ μᾶλλον ἐστιν ἐκ τοῦ ὄντος τοῦ λόγου, οὐ δύναται εἶναι τῆς τοιαύτης ἐπιγοίας δρισμός· καὶ οὕτω τῇ πρὸς τὸ δριστὸν ἀποβλέψει οὐκ ἔστιν οὗτος ὁ λόγος δρισμός. 'Άλλ' ἐπειδὴ ὁ τα δρισμὸς σημαίνει τὸ τι τὸν εἶναι τοῦ πράγματος, λαμβανόμενος ἐκ τοῦ ἐν τῷ πράγματι ὑλικοῦ καὶ εἰδικοῦ, τουτέστι γένους καὶ διαφορᾶς, καὶ οὗτος ὁ λόγος σημαίνει τὸ τι τὸν εἶναι τοῦ γένους καὶ λαμβάνεται ἐκ τοῦ f. 39 γένους, ὅπερ ἐστὶ τὸ κατὰ πλειόνων κατηγορεῖσθαι· εἴρηται γάρ πρότερον, δια τὸ καθόλου καὶ τὸ κατηγορικόν ἐστι γένος τούτων τῶν πάντες καθόλου· διὰ τοῦτο δὲ λόγος οὗτός ἐστιν δρισμός, καὶ οὕτω τῇ ἀποβλέψει πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ δριστοῦ λόγου ἐστιν ὁ δρισμός. 'Ωστε καὶ οἱ τεθέντες πρότερον λόγοι καλῶς προχωρεῦσιν. 'Ο μὲν γάρ πρότερος τίθησιν δρισμὸν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον τοῦ γένους κατὰ τὴν ιδιότητα τοῦ δρισμοῦ, ἀλλ' οὐ λέγει εἶναι αὐτὸν δρισμὸν οἵσιν πρὸς τὸ δριστόν. 'Ο δὲ Πορφύρος ὑπογράψειν αὐτὸν βούλεται εἶναι, διότι φασι διδοται οὐκ ἔστιν οὐσία, ἀλλὰ διευτέρα ἐπίνοια. 'Ωστε τοῦτος δὲ καὶ ὁ Ἀμμώνιος καλῶς λέγει τοῦτον εἶναι ὑπογράψειν, ἐπόμενος τῷ Πορφύρῳ οἵσιν πρὸς τὸ δριστόν, εἰ καὶ μή

8 συστατικῶν διαφορῶν BC
"Οθεν C

21 ἐστιν après ἔτερον om A

32 "Ωστε:

πέθησιν ἀληθῆς αἰτίαν. Πρῶτον μὲν γάρ οὐ τῷ γενικωτάτῳ μόνον ἐφαρμόζειν δύναται αὗτος διδοῦσμός, ἀλλὰ καὶ παντὶ γένει, οὐ δυνατὸν ἀγώτερον λαβεῖν γένος· ἔπειτα, τοῦ γένους τοῦ γενικωτάτου καὶ παντὸς γένους οὐ κατὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ὑποκείμενον τῇ ἐπίνοιᾳ, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τῇν ἐπίνοιάν ἐστι γένος τὸ καθόλου καὶ τὸ κατηγορικόν; ὡς προείρηται.

Leçon X.

De l'espèce.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΔΕΚΑΤΗ. ΠΕΡΙ ΕΙΔΟΥΣ.

Τὸ δὲ εἶδος λέγεται.

10 Διορισάμενος διορθύριος περὶ τοῦ γένους, νῦν διορίζεται περὶ τοῦ εἶδους ἐν τούτῳ τῷ μέρει. Καὶ διαρεῖται τοῦτο τὸ μέρος εἰς πέντε. Πρῶτον μὲν γάρ λέγει τί ἐστι τὸ εἶδος μετὰ τὸ ἐκθέσθαι τὴν πολλαπλότητα τῆς φωνῆς, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ γένους πεποίηκεν, ἐκλεγόμενος αὐτὴν τὴν φωνὴν ἐν τῷ σημανομένῳ περὶ οὖ διαλαβεῖν βούλεται, καὶ ὑπογραφὰς 15 ἀποδίδωσε τῷ τοιούτῳ πλείους, ὃν μίαν μὲν μόνην ἀρμόττειν φησὶ τῷ εἶδικωτάτῳ εἶδει, τὰς δ' ἄλλας καὶ τοῖς μὴ εἶδικωτάτοις προσήκειν.

Δεύτερον, ἀναγκαῖως εἰσβάλλει εἰς τὸν περὶ γενικωτάτων καὶ εἶδικωτάτων καὶ ὑπαλλήλων λόγον προχειριζόμενος μίαν κατηγορίαν, τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ ταύτης ὡς ἐπὶ παραδείγματος σαφῆ τὸν λόγον ποιῶν.

20 Τρίτον, ὅσπερ πορίζεται περὶ τῆς σχέσεως τῆς τε τῶν μέσων καὶ ὑπαλλήλων, ἢν καὶ φησὶν εἶνα: διπλῆν, καὶ τῆς τῶν ἀκρων, ἢν ἀπλῆν εἶναι φησὶ καὶ μίαν, τὴν μὲν τῶν γενικωτάτων, μίαν ἀπλῶς, τὴν δὲ τῶν εἶδικωτάτων μίαν | τῷ εἶδει. Εἰτα ἐπανέρχεται πρὸς τὸ παραδοῦναι ἐντελῆ τὸν περὶ τῶν διαιρεθέντων λόγον, καὶ ὄριζεται τό τε γενικώτατον γένος καὶ εἶδικώτατον εἶδος, καὶ τοῖς μέσοις ἀποδίδωσιν διγομφ., ἀ πρότερον ἀπλῶς ἐδίλωσε τῇ ἀποφάσει τοῦ εἶδικωτάτου λέγων· „Αἱ δ' ἄλλαι εἰς εν ἀν καὶ τῷ μὴ εἶδικωτάτῳ“. Οὐχ διορίζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ ὑπάλληλον, διότι ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ὠρίσατο· διθεν καὶ ἀναγκαῖως εἰς τὴν τοιαύτην διείρεσιν εἰσῆλθεν. Διδωσι: δὲ καὶ παράδειγμα τῆς ἐν τῇ κατηγορίᾳ τάξεως τῆς εἰρημένης ἀπὸ τῶν γενεαλογιῶν.

Τέταρτον, δείκνυσι κατά τι ἀπεμφαῖνον εἶναι τὸ παράδειγμα, καὶ διορίζεται περὶ τῆς ἀνομοιότητος κατὰ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους δόξαν, ἐν προέθετο προστασθαι καὶ ξηλοῦν ἐν τῷ παρόντι συγγράμματι, αὐτὸς Πλατωνικὸς ὁν. Εἰτα ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀνομοιότητος, τῆς ποσότητος τῶν εἰς κατηγοριῶν μνησθείς, διτι δέκα εἰσὶν, ἀναγκαῖως εἰσβάλλει καὶ εἰς τὴν

ποσότητα καὶ τὸ πλήθος τῶν γενικωτάτων καὶ εἰδικωτάτων καὶ ἀτόμων, δπου καὶ τι παράγγελμα τοῦ Πλάτωνος εἰπὼν περὶ τοῦ πῶς δεῖ κατιέναι ἀπὸ τῶν γενικωτάτων ἐπὶ τὰ εἰδικώτατα διαρροῦντας ταῖς εἰδοποιοῖς διαφοραῖς, ἀναγκαῖως αὐτοῖς περὶ ἀνόδου καὶ καθόδου λέγει, πῶς γίνοιντ' ἀν καὶ ἄμφω ἐν τῇ γραμμῇ ἢ τῇ συστοιχίᾳ τῆς κατηγορίας.

Πέμπτον, τίθησί τινα ἀναγκαῖα ὥσπερ κανόνας, δι' ὧν διδάσκει τὴν γένος τοῦ εἶδους κατηγορεῖν καὶ τῶν ὅπ' αὐτὸς ἀτόμων, τὸ δὲ εἶδος, τῶν ὅπ' αὐτὸς μόνων, σὺχοις δὲ καὶ τῷ γένους, καὶ ἀπλῶς φάναι, τὰ ἐπάνω πάντα μέχρι καὶ τῶν γενικωτάτων κατηγορεῖν κατὰ τῶν ὑποκάτω. Εἰτα καὶ περὶ τοῦ ἀτόμου, τί τε ἔστι καὶ πῶς κατηγορεῖται καὶ διατί εἰρηται ἀτομον. Πρὸς τούτοις θεωρεῖ περὶ τῆς τάξεως τοῦ γένους καὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ἀτόμου διαγένεται περὶ τοῦ εἶδους ἴστησι λόγον. Τὸ γεῦν δεύτερον μέρος ἀρχεται ἐν τῷ „Σαφὲς δ' ἂν εἴη λεγόμενον“· τὸ τρίτον ἐν τῷ „Ωστε ταῦτα μὲν ἔχει δύο σχέσεις“· τὸ τέταρτον ἐν τῷ „Ἄλλ' ἐπὶ μὲν τῷ γενεαλογῶν· τὸ πέμπτον ἐν τῷ „Ἀποδεδομένου δὲ τοῦ γένους καὶ τοῦ εἶδους“.

| Περὶ τὸ πρῶτον οὕτω προσχωρεῖ· πρῶτον, τίθησι τὰ σημανόμενα τῆς f. 40 φωνῆς πρὸς ἔνδειξιν τοῦ πολλαχῶς αὐτὴν λέγεσθαι, οὐ πρὸς ἀκρίβειαν διαιρεσεως· εἰτα δρᾶται εἰτουν ὑπογράψει τὸ εἶδος ἐν τῇ σημασίᾳ ἐν ᾧ 20 τοῦτο ἐκλέγεται πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν, ἐν τῷ „Ἀποδέδοσιν οὕν“. Τὸ δὲ πρῶτον διαιρεῖται εἰς δύο· πρῶτον γάρ ποιεῖ διπερ εἰρηται· δεύτερον, ἀποσκευάζεται τινα ἀντίθεσιν ἢ ἀπορίαν ἐν τῷ „Εἰ δὲ καὶ τὸ γένος“. Τὸ πρῶτον αὐτοῖς εἰς δύο κατὰ τὴν διπλόην τῶν σημανομένων. Δέγει τοίγυν πρῶτον σημανόμενον τοῦ εἶδους τὴν μορφὴν ἔκάστου, 25 τουτέστι τὴν ὁραιότητα, ἢτις οὐκ ἔστιν ἐν τῇ εὐχροίᾳ μόνον δσον πρὸς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀναλόγῳ διαθέσει τῶν μελῶν καὶ μερῶν ἀνταποκριγομένων ἀλλήλοις. Εἰτα τίθησι τὸ δεύτερον σημανόμενον τοῦ εἶδους, λέγων εἶναι εἶδος καὶ τὴν φύσιν ἐκείνην ἢτις ὑπὸ τὸ ἀποδοθὲν γένος κεῖται ἢ τέτακται, καθ' ἣν σημασίαν, λέγομεν τὸν ἀγθρωπὸν εἶδος 30 τοῦ ζόφου, καὶ τὸ λευκὸν τοῦ γράμματος εἶδος, καὶ τὸ τρίγωνον ὥσπερ τῶν σχήματος, λαβόν παραδείγματα ἐκ τριῶν κατηγορῶν, οὐσίας δηλονότι, ποιότητος καὶ ποσότητος. Εἰτα κινεῖ ἀπορίαν καὶ ταυτὴν λύει.. „Εἰ δὲ καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ γένους, φησί, ποιούμενοι, τὸ εἶδος συμπαρελάβομεν, καὶ νῦν ὑπογράψοντες τὸ εἶδος τῷ γένει τὸ χρώμεθα, ἐνδέχεται μέν τοντα ἡμῖν ἐγκαλέσαι, τῷ δὲ ἀνέγκλητόν ἐστιν· δεῖ γάρ εἰδέναι, στι καὶ τὸ γένος

8 ἀτόμων αντι μόνων add BC μόνον B 11 δὲ après πρὸς add C 16 ἐν τῷ αντι ἀλλ' om C 31 φησὶ τοῦ γέροντος BC

τινὸς λέγεται ήγουν εἶδος καὶ τὸ εἶδος¹. Τινὸς λέγεται ήγουν γένους, τουτέστιν εἰσὶν ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα ὡς τὰ πρὸς τούς καὶ ἐπεὶ θάτερον τῶν ἀναφορικῶν οὐ δύναται γιγώσκεσθαι: ἀγευ τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ δρισμῷ τοῦ ἑτέρου ηγουν τοῦ γένους τίθεται τὸ εἶδος, καὶ δὲν τῷ δρισμῷ τοῦ εἶδους τὸ γένος, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη ἔστι! χρῆσθαι τῷ γένει: καὶ τῷ εἶδει ἐν τοῖς ὁρισμοῖς ἀμφοτέρων.

Ταῦτα εἰπών, ἐκλέγεται τὸ εἶδος ἐν τῇ σημασίᾳ τῇ προκειμένῃ, καὶ πρῶτον μὲν ὁρίζεται τὸ ἐνταῦθα προκείμενον ἢ σκοπούμενον εἶδος τρισὶν δρισμοῖς· εἰτα παραβάλλει τοὺς τοὺς ὁρισμοὺς πρὸς ἄλληλους. Φησὶν μετὸν εἶδος λέγεσθαι τὸ ταττόμενον ὑπὸ τὸ γένος, ηγουν τὴν δευτέραν ἐπι-

f. 40 νοιαν τὸν ἐφαρμοσμένην τῷ | πράγματι, διπερ ὑπόκειται: ἑτέρῳ πράγματι, ἐφ' αὐτῷ θεμελισταί ἢ τοῦ γένους ἐπίνοια. Ἐτι τοῦ εἶδος λέγεσθαι, οὐ τὸ γένος ἐν τῷ τίθεται κατηγορεῖται. Ἐτι, εἶδός ἔστι τὸ κατὰ πλειόνων καὶ διαφερόντων τῷ ἀριθμῷ ἐν τῷ τί έστι κατηγορούμενον. Παραβάλλει δὲ ταύτα τὰς ὑπογραφάς, λέγων τὴν δευτέραν ἀρμόττειν τῷ εἰδικωτάτῳ μόνῳ, τὰς δὲ λοιπὰς δύο ἀρμόττειν καὶ τοὺς εἰδικωτάτους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους: δὲ ἐκείνη τῷ εἰδικωτάτῳ μόνον, διότι ἐγκλείει πᾶν διπερ ἐστὶν θύσιαν τῷ εἶδει: τῷ ἐγταῦθα δριζομένῳ.

Περὶ τὸ δεύτερον οὖτω προχωρεῖ· πρῶτον, τίθησι τὸν οἰκεῖον σκοπόν, διὰ τοῦτο διέρχεται ἐξηγήσασθαι τὸ εἰργμένα προτεχνῶς· δεύτερον, διέκνυσι πῶς ἔστι σαφὲς τὸ εἰργμένον ἐφ' ἐκάστης κατηγορίας· τρίτον, ἐν μιᾷ κατηγορίᾳ τοῦτο φανεροῦ τῇ τῆς οὐσίας. Διακρίεται δὲ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον εἰς τρία· λέγει γάρ καὶ καθόλου ἐν τῷ δευτέρῳ, καὶ εἰδικῶς ἐν τῷ τρίτῳ τί ἔστι τὸ γενικώτατον, καὶ τί τὸ εἰδικώτατον, καὶ τί τὸ ὑπάλληλον.

Περὶ τὸ τρίτον οὖτω προχωρεῖ· πρῶτον, φησὶν διτι τὰ μέσα διπλῆγει σχέσιν, τουτέστι διπλῆγει πόρθλεψίν, μίαν μὲν πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅν εἶδη λέγονται· ἑτέραν δὲ πρὸς τὰ κάτω, ὃν γένη εἰσίν· τὰ δὲ ἄκρα μίαν ἔχει σχέσιν, οἷον τὸ τε γενικώτατον καὶ εἰδικώτατον· καὶ γάρ καὶ τὸ γενικώτατον μίαν ἔχει τὴν πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ εἰδικώτατον μίαν ἔχει τὸν πρὸς τὰ ἐπάνω ὃν εἶδος λέγεται. Εἰ γάρ καὶ πρὸς τὰ ἄτομα ἔχει σχέσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἔχει τῷ εἶδει· καὶ αὐτῶν γάρ εἶδος λέγεται· οὗτε πανταχόθεν σκοποῦντι εἶδος μόνον ἔστιν, εἰ καὶ διαφέρως, διτι τῶν μὲν πρὸς κάτω καὶ ἐπάνω λέγεται: εἶδος ὡς περιεχόμενον ὑπὸ κάτων, τῶν δὲ ὑπὸ κάτω καὶ κάτω ὡς περιέχον αὐτά.

Εἰτα ὁρίζεται τί τὸ γενικώτατον δυτὶν ὁρισμοῖς, καὶ τί τὸ εἰδικώτατον ὁρισίν· τοῖς δὲ μέσοις ὀνόματα τίθησι, μᾶλλον δὲ κείσθαι ὑπὸ ἄλλων φησί· καὶ οὖσι: γάρ ταῦτα ὑπάλληλα γένη, καὶ εἶδη, ηγουν γένη, ὑπὸ γένη, καὶ εἶδη, ὑπὸ εἶδη· τοῦτο γάρ διέρχεται τὸ ὑπάλληλον. Εἰτα φανεροῖ τὸ

εἰρημένον παραδείγματι· καὶ φῆσιν ὅτι ὡς ἔχει ἐπὶ τῶν γενεαλογιῶν λεγομένων ἦγουν ἐπὶ τῆς τάξεως τοῦ γένους κατὰ τὸ δεύτερον σημαῖνό-
μενον, οὗτως ἔχει· καὶ ἐν τῇ τάξει τῆς κατηγορίας· ἐν γὰρ τῇ γενεαλογίᾳ f. 41
εὑρίσκεται τις διπερ ἐστιν υἱὸς οὗτως ὥστε μὴ εἶναι πατέρ, καὶ τις ἄλλο
διπερ ἐστὶ πατέρ, οὗτως ὥστε μὴ εἶναι υἱός, καὶ μεταξὺ τούτων τινά εἰσιν·
ἕτερα, ἀτιγα καὶ πατέρες καὶ υἱοί· οὐ γάντας εἶναι καὶ λέγεσθαι. Οὗτω
τοίνυν ἔχει καὶ ἐν τῇ τάξει τῆς κατηγορίας, ὥσπερ, φησίν, ὁ Ἀγαμέμνων
ἐστιν Ἀτρεΐδης καὶ Πελοπόννης καὶ Τάνταλόνης καὶ τὸ τελευταῖσιν Διὸς
ἔκγονος. Ὁ Ζεὺς τοίνυν ἐστιν τὸ γεννικώτατον, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων τὸ εἰδι-
κώτατον, δὲ δὲ Ἀτρεύς καὶ Πέλοψ καὶ Τάνταλος εἰσὶ τὰ ὑπάλληλα. 10

Περὶ τὸ τέταρτον οὖτω προχωρεῖ· πρῶτον, δείκνυσιν ἐν τίνι ἐστὶν
ἀνόμοιον τὸ παραδείγμα, λέγων ὃτι ἐπὶ μὲν τῶν γενεαλογιῶν γίνεται ἡ
ἀναφορὰ πρὸς μίαν ἀρχήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν τὸν Δία, ἐστι δὲ
καὶ εἴς τινας ἄλλους, Ποσειδῶνας δηλούντες, ἢ Κρόνον, τέως δὲ σὺν εἰς μίαν
ἀρχήν· αἱ δὲ κατηγορίαι οὐκ ἀνάγονται πρὸς μίαν καὶ τὴν ἀρχήν. Εἰ γὰρ τα
ἀνήγοντο πρὸς μίαν ἀρχήν, τὸν ἀν μάλιστας ἡ τοιαύτη ἀρχὴ τὸ δινόν· τοῦτο
δέ ἐστιν θεοῦ· καὶ τὸ ἥγονον αὕτη φεῦδός ἐστιν. "Οτις δὲ τὸ δινόν οὐκ
ἔστιν ἀρχή τῶν γενῶν κοινῇ πάντων, δηλούν, ὃτι πάντα τὰ δυντα οὐκ εἰσὶ²⁰
τοῦ αὐτοῦ γένους, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μετὰ τὰ φυσικά,
ἄλλος κείνται, ώσπερ ἐν ταῖς Κατηγορίαις εἰρηται, πρῶτα δέντα γένη
οἷον ἀρχαί πρῶτα δέντα, ὡς εἰ καὶ κατηγορεῖται τὸ δινόν (δεδέσθω γάρ),
γίνοιτο ἀν τὸ κατηγόρημα κατὰ τούνομα μόνον τοῦ δυντος, οὐχὶ δὲ καὶ
κατὰ τὸν λόγον, τουτέστι τὸν δρισμόν, τουτέστιν διμωγύμων καὶ οὐ συγ-
νύμων. Κείσθω δέ, φησίν, ἢ διότι τὸν περὶ τῶν ἀρχῶν λόγον ὑποτίθεσθαι
δεῖ, ώσπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Κατηγορίαις τίθησι ταῦτα τὰ 25
δέντα γένη, οὐκ ἀποδείκνυσιν· ἢ διότι οὐ κατὰ τὴν ιδίαν δέξαν δι Πορφύριος,
ἄλλος κατὰ τὴν τῶν Περιπατητικῶν, ὡς προέθετο, διαλέγεται. Δεύτερον,
ἐπειδὴ ἐμνήσθη τῆς ποσότητος, τουτέστι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατηγοριῶν,
ἀναγκαῖως τὸν περὶ τούτου λόγον πλατύνει ἐν τῷ τῶν κατηγοριῶν ἀριθμῷ,
καὶ τὸν τῶν εἰδικωτάτων ἀριθμὸν καὶ τὸν τῶν ἀτέμων ἐπεξεργαζόμενος. 30
Φησὶ τοίνυν, ὃτι γεννικώτατα γένη δέντα εἰσίν, ὡς ἡ αὐτάρκεια ἐν τῷ περὶ³⁵
τῶν κατηγοριῶν ἀριθμότες δημιουργίας καὶ Θεοῦ διεόντος δημιουργίας. Τὰ δὲ
εἰδικωτάτα εἰδη ἐν ἀριθμῷ μέν τινι καὶ πλήθει, διαφέσμενῷ δηλούντι τῇ
φύσει, | οὐ μὴν ἀπειρώ φειται τὸ ἐνεργεῖα μηδὲν ἀπειρον εἶναι, ὡς ἐν ἔκτῳ f. 41
τῶν Μετὰ τὰ φυσικὰ λέγεται, τὰ δὲ εἰδη ἐνεργεῖα εἶναι· τὰ δὲ ἀτομα εἰ-
σιν ἀπειρα· διὸ καὶ Πλάτων κατέντας ἀπὸ τῶν γεννικωτάτων ἐπὶ τὰ
εἰδικωτάτα μέχρι τούτων ἐκέλευεν Ιστασθαι, καὶ μὴ περαιτέρω διαιρεῖν
καὶ αὐτὰ διαφοραῖς εἰδοποιοῖς, εἰ καὶ δύνανται διαιρεῖσθαι διαφοραῖς

ύληκατις· ἔλεγε γάρ ἀπειρα τὰ αἴτομα εἶναι καὶ διὰ τοῦτο καταλειπτέα διὰ τὸ μηδέποτ' ἀν ἐπιστήμην τούτων γενέσθαι.

Εἰτα, ἐπειδὴ ἐμνήσθη καθόδου, διδάσκει ἐνταῦθα πῶς δεῖ καὶ ἀνιέναι καὶ κατέναι: ἐν τῇ συστοιχίᾳ καὶ τῷ τάξει ἑκάστης κατηγορίας. Πρῶτον τοιγαν τὸν τρόπον ἐκτίθεται, εἰτα ἀποδείκνυσι λέγων· „Συναγωγὸν γάρ τῷ πολλῷ εἰς μίαν φύσιν τὸ εἶδος“. τῷ πόντις γάρ ἀνιόντας μὲν δεῖ συνάγειν, κατέστας δὲ διαρεῖν. Ἄν μὲν γάρ ἀπὸ τῆς οὐσίας ἐπὶ τὰ εἰδῶν τατα βουληθῶ κατελθεῖν, λέγους γάρ:ν ἐπὶ τὸν ἀνθρώπον, λαμβάνω τὴν ἴδιότητα τῆς οὐσίας, τοις εἰστις ἐστι τὸ καθ' αὐτὸν εἶναι· καὶ ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἴδιότητι βλέπω πολλὰ συνεργόμενα σωματικά καὶ ἀσώματα, λέγω, διαφῶν τὴν οὐσίαν, τὴν μὲν εἶναι σωματικήν, τὴν δὲ ἀσώματον. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐν τῷ λόγῳ τοῦ σώματος δρῶ συντρέχοντα τὰ τε ἐμψυχα, οἷον δένδρα καὶ ζῷα, καὶ τὰ ἀψυχα, οἷον λίθους καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς πᾶσιν ὅμοιως τὸ πρᾶγμα διατατόν εὑρίσκεται, ἐμεγ δ τοῦ σώματος λόγος λαμβάνεται, διαφῶν τὸ σῶμα εἰς τε ἐμψυχον καὶ εἰς ἀψυχον· ὥστα ταύτως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ ἄλλοι τῶν εἰδῶν τατατάτων. Ἄν δὲ βουληθῶ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὸ γενικότατον, τὴν οὐσίαν, ἐλθεῖν, συναιρῶ τὸ πλήθος εἰς ἐντελεχείαν γάρ Σωκράτην καὶ Πλάτωνα καὶ τοὺς καθ' ἕκαστα ἀνθρώπους δρῶ συναγομένους ἐν τοις φύσεις κοινῇ, οἷον ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου φύσει, τὸ φαιρῶν ταύτην ἀπὸ τῶν πολλῶν οἵτις διαφέρουσιν ἀλλήλων οὗτοι, οἷον ἀπὸ τῶν ἀτομικῶν ποιευσῶν ἀρχῶν ποιῶ φύσεις κοινήν, δηλονότι τὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ομοίως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἓπιππου καὶ τῶν ἀλλων εἰδῶν τῶν τοιούτων ἀφαιρῶ κοινόν τι ἐν αὐτοῖς θεωρούμενον, τὴν τοῦ αἰσθαντεῖται ἴδιότητα, τὴν φύσιν, καὶ χωρίζω τοῦτο τῶν οἵτις διαφέρουσιν εἰδῶν, καὶ ποιῶ κοινήν τοις φύσεις, τὴν τοῦ ζῷου, ὅφελον κοινή φύσει διακρίνονται τὰ εἰδη ταῦτα τοῖς εἰδῶν διαφοραῖς, ὡς εἶρηται. Τὸ δὲ f. 42 γράμμικα σαφές ἐστι, μαζίλον | δὲ δι' ὑπερβάλλουσαν σαφῆνειν καὶ πολλὰ παρέλκοντα ἐν αὐτῷ δικεῖ εἶναι.

Περὶ τὸ πέμπτον μέρος οὗτον προχωρεῖ· πρῶτον μὲν δείκνυσιν διτιού τὸ γένος τοῦ εἰδούς κατηγορεῖται, καὶ ἀπλῶς τὰ ἐπάνω τῶν ὑποκάτω, τὸ δὲ εἰδος οὐδενὸς τῶν ἐπάνω. Δεῖ γάρ τὸ κατηγορούμενον τῇ ἐπιπλέον εἶναι τοῦ ὑποκειμένου, τῇ ἀντιστρέφον καὶ ἐξισάζον· τὸ δὲ εἰδος οὔτε ἐπιπλέον ἐστὶ τοῦ γένους, οὔτε ἀντιστρέφον καὶ ἐσάζον· διὸ οὐδέποτε κατηγορεῖται τοῦ γένους, κατηγορίᾳ δηλονότι κυρίᾳ, ἐπεὶ τῇ κατὰ συμβολῆς λεγομένῃ καὶ οὐ κυρίᾳς κατηγορεῖται. Δεύτερον, δείκνυσιν διτιού τὰ ἐπάνω κατηγοροῦνται· τῶν ὑποκάτω, ἐπεὶ τούτου προσεχῶς μέμνυται καὶ δείκνυσιν ἐπαγωγικῶς· εἰτα ἐπαναλαμβάνει ἐν τῷ· „Ἄει οὖν.“ Εἰπὼν οὖν περὶ τῆς κατηγορίας τῶν ἐπάνω κατὰ τῶν κάτω, τοις εἰστὶ κυρίως κατηγορία, ἐπάγει περὶ τῆς τοῦ ἀτόμου κατηγορίας, λέγων τὸ ἀτομον τὸ καθ' ἐνός μόνου κατηγορεῖσθαι τῇ γους καθ' ἐκυτεῖ, καὶ τίθησι παραδειγ-

ματα τῶν ἀτόμων, εἰτα καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀτομα λέγεσθαι προστίθησιν, ητος ἐστιν ὅτι συγέστηκεν ἔκαστον αὐτῶν ἐξ ἴδιοτήτων, ών τὸ ἀθροισμα οὐδέποτ' ἄλλη εὑρεθείη ἐν τοις παρ' αὐτός· οἷον, διὰ τὸ τὰς ἴδιότητας τοῦ Σωκράτους μὴ εὑρίσκεσθαι ἐν ἑτέρῳ, ἀτομούντος Σωκράτης λέγεται. Αἱ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἴδιότητες, λέγω δὲ τοῦ κοινοῦ τοῦ σημαίνοντος δηλονότι ¹⁵ τὴν κοινὴν φύσιν, εὑρίσκονται ἐν πλείσιν, οἷον τὸ γελαστικόν, διπερ ἐστιν ἴδιότητες τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, εὑρίσκεται ἐν Σωκράτει καὶ Πλάτωνι, οὐ μέντοι γε ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων εἰσὶν ἀπλῶς ἐν, ἀλλ' ἐν τῷ ἀνθρωποι εἶναι. Ἐντεῦθεν οὖν φαίνεται, ὅτι αἰτία τῆς δικαιρετότητος ἐστιν ἡ ἐν πλείσιν κοινωνίᾳ τῶν ἀτομάτων ἴδιοτήτων· κατὰ γάρ τὸ εἶδος ἡ τὴν φύσιν τῆς ἀτομότητος εὑστένι κοινωνεῖ φέρει εἰπεῖν δὲ Σωκράτης, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναται διαφέρειν διαφοράς διοικητοῦ εἰς πλείσυς φύσεις ὑφεστώσας ἡ καθόλου, ἡ μερικῶς.

Εἴτα θεωρεῖ τὴν τάξιν αὐτῶν κατὰ τὸ περιέχειν καὶ περιέχεσθαι, ¹⁶ καὶ φησιν ὅτι τὰ μὲν εἴδη περιέχονται ὑπὸ τοῦ γένους, τὰ δὲ ἀτομα ὑπὸ τοῦ εἶδους. Ἐπειδὴ γάρ τὸ γένος ὅλον τί ἐστι πρὸς τὸ εἶδος, | περιέχει f. 42^v τὸ εἶδος, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀτομον μέρος τοῦ εἶδους ἐστι, περιέχεται ὑπὸ τοῦ εἶδους· τὸ δὲ εἶδος καὶ δλον ἐστι καὶ μέρος, μέρος μὲν ἀλλου, οἷον τοῦ γένους, οὗ ἐστιν εἶδος· δλον δὲ οὐκ ἀλλου, διότι τὸ εἶδος οὐκ ἐστιν ²⁰ ἀτομον τῇ πρὸς ἐν ἀτομον ἀποβλέψει, ἀλλ' ἐν ἀλλοις μέρεσι, ταυτέστιν ἐν ἀλλοις μερικοῖς ὑπὸ τῷ εἶδει περιέχομένοις. Εἴτα ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀποδίδωσιν.

Leçon XI.

Remarques.

26

A N A Γ Ν Ω Σ Ι Σ Ε Ν Ι Ε Κ Α Τ Η.

Σημειώσεις.

¹⁷Ἐν τῷ λόγῳ περὶ τοῦ εἶδους πλεῖστον δὲι σημειοῦσθαι καὶ πλεῖστον ζητεῖν, ἀλλὰ τῆς τῶν εἰσαγομένων στοχαζόμενος διανοίας, ὀλίγα περὶ τὰς σημειώσεις καὶ περὶ τὰς ζητήματα, δύον οἷον τε, διατριψομεν.

30

Πρῶτον τοῖνυν σημειοῦσθαι δεῖ διατὰ τὸ γένος ἔταξε τὸ εἶδος. ³⁵Ἐδει γάρ πρὸ τοῦ εἶδους τάξις τὴν διαφοράν, διότι καὶ ἐν τῷ προομίῳ ἀπαριθμούμενος προέταξε τὴν διαφοράν. Παρὰ δὲ ταῦτα τὸ συνιστῶν πρότερόν ἐστι τοῦ συνισταμένου· ἡ δὲ διαφορὰ συνίστησι τὸ εἶδος· ἀρα, καὶ τὰ λοιπά.

Ἄλλὰ τούναντίον ἀμέσως μετὰ τὸ γένος ἔδει διερίσασθαι περὶ τοῦ